

[במרומים מחשיבים אותנו כצדיקים, כנראה, כי נבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל, אי לזאת אנו צריכים לשוב לה' בתשובה שלימה ומיד במקום... הזמן קצר, הדרך למבצר התשיעי (מקום הטבח של קדושי סלבודקה קובנה) קרובה, עלינו לדעת כי קרבנותינו יעלו יותר לרצון צ"י התשובה, וע"י כך נציל את חייהם של אחינו ואחיותינו באמריקה...]

[במרומים מחשיבים אותנו כצדיקים, כנראה, כי נבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל, אי לזאת אנו צריכים לשוב לה' בתשובה שלימה ומיד במקום... הזמן קצר, הדרך למבצר התשיעי (מקום הטבח של קדושי סלבודקה קובנה) קרובה, עלינו לדעת כי קרבנותינו יעלו יותר לרצון צ"י התשובה, וע"י כך נציל את חייהם של אחינו ואחיותינו באמריקה...]

[שלא תעלה ברעיוננו איזו שהיא מחשבת פסול ח"ו, שהיא כפיגול ופוסלת את הקרבן, אנו מקיימים עתה את המצוה הכי גדולה, "באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה" האש היוקדת את גופותינו היא האש שתחזור ותקים מחדש את בית ישראל].

והלבוש

פרשת אמור

הלקח

למדנו היום צפרקי אבות (פ"ד מ"י) ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך, ואם עמלת בתורה יש לו שכר הרבה ליתן לך. ויש להבין מה הכוונה כנגדך, וראיתי שהחפץ חיים בספרו שם עולם (ח"א פרק ה) מביא פירוש על המשנה בשם ספר תולדות יהושע, שהכוונה אם בטלת מן התורה צעמ שיש לך פנאי, אז יתבעו ממך עוד על יתר הזמנים שבטלת, מאחר שנראה בעליל שכוונתך לא הייתה לכבוד השם יתברך. היינו שאדם עסוק על המהיה ועל הכלכלה ומקיים דברי רבי ישמעאל (ברכות לה, ב) ואספת דגניך, אז אם אינו משתמש בזמנים הפנויים לעבודת השי"ת, הרי צוה מראה שעוסקו צפרנסה אינו הסיבה המביאו לידי ציטול עבודת השי"ת. אבל אם עמלת בתורה, דהיינו צעמ שיש לאדם פנאי, כגון בשבתות הרי קובע לו זמנים ללמוד כמה שאפשר, ובעוד זמנים פנויים קובע ללמוד כפי יכולתו, הרי צוה מראה שהעיקר הוא תורה. ואז יש לו שכר הרבה ליתן לך, והיינו אפילו צעד יתר הפעולות שעושה האדם, מאחר שכולם היו סיבות להשלים רצון השם יתברך, ועי"ש מה שהביא החפץ חיים משל על זה. ויש דברים אלו מחייב גדול. אבל לאידך הדברים הם חיזוק גדול לאדם המשתמש בזמנו הפנוי לדברים טובים, לקבוע עמים לתורה ולעשות חסד, ועבודת התפלה, שמקבל שכר על כל הזמן אשר הוא עסוק וטרוד בדברים הכרחיים, ונעשה מן הכל לבוש של ימים המצורפים יחד, והכל נעשה לימי תמימים.

איתא במדרש (ויק"ר כח, ג) על הפסוק (כג, טו) תמימות תהייה, אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום.

והרבה פירושים נאמרו צוה שהימים הם תמימות בשעה שהאדם עושה רצונו של מקום. וכלל יש להבין מה היה קשה למדרש.

ענין "זמן" הוא מתנה הכי טובה שיש לאדם, כל רגע הוא דבר הכי חשוב, ואם האדם משתמש בו ואינו הולך בטל אז הרגע נשאר בידו לעולם, ואם לאו אז רגע זה הולך לאיבוד.

האב"ר אמר ז"ע אמר על מה שנותנים שעון זהב לחתן, כי צנוהג שבעולם כשנותנים מתנה, העטיפה של המתנה אינה דבר חשוב כמו המתנה, רק שזה פחות יותר מעצם המתנה. וזה מה שמראים לחתן חשיבות של זמן, כי השעון מעוטף צוהב, הרי שהשעון עצמו שזה הרבה יותר מזהב, כי הזמן הוא דבר יקר מאוד הרבה יותר מזהב ומפנינים, וצריך האדם לידע חשיבות המתנה ולא להיות ככלל מה שאמרו חז"ל (מגינה ד, א) איזהו שוטה המאבד מה שנותנים לו.